

Arrest

nr. 186 010 van 27 april 2017
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X (hangende het beroep meerderjarig geworden), X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2014 en op 17 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, loco advocaat S. VANBESIEN, en van advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. ACER, die verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de

Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2, van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken X en X [...] worden samen opgeroepen en behandeld, waarbij de voorzitter erop wijst dat artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 hierop van toepassing is en de draagwijdte van dit wetsartikel uiteenzet. De verzoekende partijen bevestigen dat beide beroepen dezelfde beslissingen tot voorwerp hebben, wensen niet af te wijken van voormelde wettelijke regeling en zijn het bijgevolg eens met de conclusie dat de Raad de afstand van het geding zal dienen vast te stellen in de zaak 148 791.”

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X dat het laatst ingediende verzoekschrift betreft en worden de partijen geacht afstand te doen van het vorige verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de ontvankelijkheid

Zowel de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard als de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, stellen dat verzoekers onder een inreisverbod staan dat hen werd betekend op 17 juni 2013.

Het blijkt dat verzoekers op het ogenblik dat zij het onderhavige beroep indienden onder de gelding vielen van een inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Nu de gelding van het aan verzoekers betekende inreisverbod verhinderde dat hen een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd toegekend en de verwerende partij niets anders vermocht te doen dan op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, hadden verzoekers bij het indienen van hun beroep tegen de bestreden beslissingen geen belang. Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod immers als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden [...]”*.

Het belang bij de vernietiging van de bestreden beslissingen moet bestaan op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en kan derhalve niet hangende het geding worden verworven (RvS 28 juni 2006, nr. 160.651). Bijgevolg heeft de omstandigheid dat de geldingsduur van de inreisverboden is verstreken op 16 juni 2016 – vaststelling die gemaakt werd in het arrest nr. 178 821 van 30 november 2016 – niet tot gevolg dat verzoekers daardoor het vereiste belang bij het beroep verwerven.

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“[...] De verzoekende partijen menen dat de procedure op grond van voormeld artikel 9bis, waarin het hen is toegelaten buitengewone omstandigheden aan te voeren, volledig los staat van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en stelt dat het niet opgaat om hun aanvraag op grond van voormeld wetsartikel louter omwille van het bestaan van een inreisverbod niet in aanmerking te nemen, daar deze praktijk een schending inhoudt van dit wetsartikel zelf. Daarnaast stellen zij dat indien na een eventuele vernietiging van de bestreden 9bis-beslissing verweerder zou besluiten hen alsnog een verblijfsmachtiging toe te kennen, dit een impliciete opheffing van de inreisverboden tot gevolg zou hebben. Bovendien geven zij aan dat in de bestreden beslissingen op voorbarige wijze melding wordt

gemaakt van het inreisverbod, dat op het ogenblik van het treffen van voormelde bestreden beslissingen nog niet definitief was."

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun betoog. De Raad wijst dienaangaande op artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet ontnomen. Het gegeven dat het beroep dat werd ingesteld tegen het inreisverbod op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog niet was behandeld, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen, gelet op het privilège du préalable.

Dit alles laat onverlet de mogelijkheid voor verzoekers om desgevallend een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, nu de verstreken inreisverboden niet langer kunnen worden aangewend door de verwerende partij om verzoekers de toegang tot of het verblijf op het Belgisch grondgebied te ontzeggen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA